

การเปรียบเทียบความพึงพอใจในความเป็นชาย และความพึงพอใจในชีวิตระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน
ที่รับรู้ว่าเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง*

A Comparison of Masculinity Satisfaction and Life Satisfaction between Male Homosexuals Perceiving Themselves as Males and Male Heterosexuals with High Masculinity Sex Role

ศันสนีย์ นาคะสุวรรณ**

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ คือ เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในความเป็นชาย และความพึงพอใจในชีวิตระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ชายจำนวน 200 คน แบ่งเป็น ชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย 100 คน และชายรักต่างเพศอีก 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยได้แก่ มาตรฐานบทบาททางเพศ มาตรฐานความพึงพอใจในความเป็นชาย และมาตรฐานความพึงพอใจในชีวิต และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ คือ Descriptive Statistic และ t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย ร้อยละ 40 มีบทบาททางเพศลักษณะมีความเป็นหญิงสูง ร้อยละ 36 คน มีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนี ร้อยละ 13 คน มีบทบาททางเพศลักษณะไม่เด่นชัด และร้อยละ 11 มีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นชายสูง
2. ชายรักต่างเพศ ร้อยละ 27 มีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนี ร้อยละ 25 มีบทบาททางเพศลักษณะไม่เด่นชัด ร้อยละ 24 มีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นชายสูง และร้อยละ 24 มีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นหญิงสูง
3. ไม่พบความแตกต่างของความพึงพอใจในความเป็นชายและความพึงพอใจในชีวิต ระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีความเป็นชายสูง

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความพึงพอใจในความเป็นชาย และความพึงพอใจในชีวิต ระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวิศิลา

** นิสิตบัณฑิตศึกษา ปีการศึกษา 2551 สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 59/387 ถนนปิ่นเกล้า-นครชัยศรี แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กทม. 10170 sansanee_na@hotmail.com

Abstract

The purpose of this study was to compare the masculinity satisfaction and life satisfaction between male homosexuals perceiving themselves as males and male heterosexuals with high masculinity sex role. Participants were 200 men; 100 male homosexuals perceiving themselves as males and another 100 male heterosexuals. The instruments were the Sex Role Scale, the Masculinity Satisfaction Scale and the Life Satisfaction Scale. Data were analyzed by descriptive statistic and t-test.

The results are as follows:

1. Male homosexuals perceiving themselves as males were found that 40% are feminine sex role, 36% are androgynous sex role, 13% are undifferentiated sex role and 11% are masculine sex role.

2. Male heterosexuals were found that 27% are androgynous sex role, 25% are undifferentiated sex role, 24% are masculine sex role and 24% are feminine sex role.

3. There are no differences on masculinity satisfaction and life satisfaction between male homosexuals perceiving themselves as males and male heterosexuals with high masculinity sex role.

บทนำ

Cesnabmihio Dorothy Alex'Ova (2004) ผู้ก่อตั้งองค์กร International Centre for Reproductive Health and Sexual Rights หรือ INCREASE แห่งประเทศไนจีเรีย ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ชายจะถูกหล่อหลอมให้มีลักษณะตามที่สังคมต้องการ เช่น มีความก้าวร้าว มีลักษณะความเป็นชาย มีอำนาจเหนือสิ่งต่างๆ และมีความสามารถในการควบคุมตัวเอง รวมทั้งมีความพร้อมต่อการมีเพศสัมพันธ์ (Ilkcaracan & Jolly, 2007)

จากคำกล่าวของ Cesnabmihio Dorothy Alex'Ova จะเห็นได้ว่า สังคมมีอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาเอกลักษณ์บทบาททางเพศของคนในสังคมนั้นๆ ดังจะเห็นได้จากการที่ทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีพฤติกรรม (Behaviors) และบทบาททางเพศ (Sex Role) แตกต่างกันอย่างชัดเจน ซึ่งจะเห็นได้ตั้งแต่ในวัยเด็ก โดยจะพบว่าสังคมมีความคาดหวังให้เด็กหญิงและเด็กชายมีพฤติกรรมและความชอบที่แตกต่างกัน เช่น ทารกชายใส่ชุดสีฟ้า ทารกหญิงใส่ชุดสีชมพู และเด็กชายเล่นหุ่นยนต์ และเด็กหญิงเล่นตุ๊กตา เป็นต้น ซึ่งความคาดหวังจากสังคมที่ต่างกันนี้ จะมีบทบาทอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตของบุคคล หากบุคคลใดไม่มีลักษณะตรงตามมาตรฐานที่สังคมกำหนด สังคมก็จะไม่ยอมรับ และมองว่าบุคคลนั้นไม่เหมือนคนอื่นในสังคม เพราะฉะนั้นการที่บุคคลจะถูกมองว่าเป็น “บุคคลที่เหมาะสมถูกต้อง” ได้ บุคคลต้องมีลักษณะและบทบาททางเพศไปเป็นตามที่สังคมกำหนด กล่าวคือ เป็นไปตามเพศของตน และถ้าบุคคลใดแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่ไม่ตรงตามเพศของตน จะถูกสังคมมองในแง่ไม่ดี (Whitney, 1999, 2001) ดังนั้น กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน (Homosexuals) มักไม่ได้รับการยอมรับจากผู้คนในสังคม ด้วยเหตุผลที่ว่า บุคคลกลุ่มนี้ฝ่าฝืนมาตรฐานดั้งเดิมในเรื่องของการมีบทบาททางเพศที่เหมาะสม อติสร ทองรักษ์ (2549) กล่าวว่า ด้วยอคติดังกล่าวของบุคคลโดยทั่วไป ทำให้เกิดการแบ่งแยกบุคคลในสังคมออกเป็น 2 กลุ่ม

ใหญ่ๆอย่างชัดเจน ได้แก่ กลุ่มบุคคลรักต่างเพศและกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน จึงทำให้กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันกลายเป็นกลุ่มที่ด้อยในสังคม โดยกลุ่มบุคคลรักต่างเพศจะมีการแสดงซึ่งอคติต่อกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน ในรูปแบบของความคิด อารมณ์ และพฤติกรรมทางลบต่างๆ ดังงานวิจัยของ Jenks (1988) พบว่า กลุ่มบุคคลรักต่างเพศนั้นมีเจตคติที่ไม่ดีต่อกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน โดยมองว่ากลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันเป็นผู้ที่ผิดปกติ และแตกต่างจากบุคคลทั่วไป ดังนั้นจึงควรได้รับการบำบัดทางจิต นอกจากนี้ กลุ่มบุคคลรักต่างเพศยังเชื่อว่า กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันจะต้องมีความพึงพอใจในชีวิตในระดับที่ต่ำกว่าตนเองอีกด้วย ด้วยเหตุนี้เอง พฤติกรรมรักเพศเดียวกันจึงถูกสังคมที่ผู้คนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมรักต่างเพศมองว่าเป็นสิ่งที่เกิดจากความผิดปกติทางจิตใจและผิดไปจากธรรมชาติที่มนุษย์พึงกระทำ และถึงแม้ว่าในปัจจุบันสังคมจะเปิดโอกาสให้บุคคลมีทางเลือกวิถีทางในชีวิตของคนมากขึ้น ซึ่งทำให้กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันมีการเปิดเผยตัว (Coming-out) และเข้าสู่กิจกรรมทางสังคมได้มากกว่าที่เคยเป็นมา แต่ผู้คนส่วนใหญ่ยังคงตั้งข้อรังเกียจกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันอยู่ไม่น้อย แม้แต่ในสังคมอเมริกันที่ขึ้นชื่อว่า เป็นสังคมแห่งเสรีภาพ บุคคลกลุ่มนี้ยังถูกเสียดสีด้วยคำพูดที่ทำให้รู้สึกไม่ดีซึ่งแสดงให้เห็นถึงความรังเกียจของคนในสังคมที่มีต่อกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน (Savin-Williams, 1994; Cuomo, 2007) และถึงแม้ว่าการมีเจตคติที่ไม่ดีต่อกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกัน ทั้งเกย์ชายและเลสเบียนจะลดลงบ้างแล้วในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา แต่ในปัจจุบัน ผู้คนในสังคมอเมริกันยังคงมองกลุ่มรักร่วมเพศว่า เป็นสิ่งที่ไม่สามารถยอมรับได้ในแง่ของศีลธรรม ซึ่งอคติเหล่านี้มาจากเจตคติทั่วไปของสังคมที่เชื่อว่า บุคคลควรมีบทบาททางเพศที่ตรงกับเพศของตนอย่างเคร่งครัดนั่นเอง (Yang, 1977)

นอกจากแรงกดดันจากผู้คนในสังคมโดยทั่วไปที่มีต่อกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันแล้ว กลุ่มชายรักเพศเดียวกันยังได้รับแรงกดดันจากกลุ่มบุคคลเพศเดียวกัน คือ กลุ่มชายรักต่างเพศ (Male Heterosexuals) อีกด้วย Whitley (1990, 2002) และ Falomir & Mugny (2009) พบว่า ชายรักต่างเพศมักมีความรู้สึกไม่ดีและเลือกที่รักมักที่ชังต่อกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน และยังชายรักต่างเพศคนใดมีความเป็นชายสูงหรือมีระดับการเห็นคุณค่าในเอกลักษณ์บทบาททางเพศชายของตนสูง ก็จะมีอคติต่อชายรักเพศเดียวกันสูงตามไปด้วย ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ชายรักต่างเพศมักจะรักษาระยะห่างโดยไม่สร้างความผูกพันใกล้ชิดกับกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน ทั้งนี้เพราะเป็นการป้องกันและต่อต้านการคุกคามความเป็นชายจากกลุ่มชายรักเพศเดียวกันนั่นเอง ดังนั้น ชายรักต่างเพศจึงต้องแสดงออกอย่างชัดเจนต่อสังคมว่าตนแตกต่างจากกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน เพราะยังมีลักษณะเฉพาะที่มีความแตกต่างจากกลุ่มชายรักเพศเดียวกันมากเท่าใด ก็คือความหมายของการเป็นลูกผู้ชายเต็มตัวมากขึ้น ชายรักต่างเพศจึงพยายามทำตามมาตรฐานบทบาททางเพศตามที่สังคมคาดหวัง โดยเลือกกระทำกิจกรรมที่ตรงตามเพศของตน และต่อต้านการกระทำกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตน (Bosson, Prewitt-Freilino & Taylor, 2005; Bem & Lenney, 1976; Bussey, K., & Perry, D. G., 1982) ด้วยเหตุนี้ ชายรักต่างเพศจึงมักมีบทบาททางเพศในลักษณะที่ตรงตามเพศของตน คือลักษณะที่มีความเป็นชายสูง (Masculine) และสูงกว่ากลุ่มชายรักเพศเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (Hooberman, 1979; Zoccali et al., 2008)

ในขณะที่ชายรักต่างเพศได้รับการยอมรับจากสังคมจากการที่ตนเองมีลักษณะบทบาททางเพศตามที่สังคมคาดหวัง กลุ่มชายรักเพศเดียวกันกลับถูกสังคมตีตราว่า เป็นผู้ที่มีบทบาททางเพศลักษณะข้ามเพศ ซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับไม่ได้ อย่างไรก็ตาม ความเชื่อดังกล่าวอาจไม่ถูกต้องเสมอไป ดังที่ บงกชมาศ เอกเอี่ยม (2532) กล่าวไว้ว่า สังคมมักมีความเชื่อว่าชายรักเพศเดียวกันจะต้องมีลักษณะของความอ่อนแอ มีท่าทางและลักษณะนิสัยเหมือนผู้หญิง ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ชายรักเพศเดียวกันที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้น ดังจะเห็นในงานวิจัยของ Hooberman (1979) และ Zoccali et al. (2008) พบว่า กลุ่มชายรักเพศเดียวกันมีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนีมากที่สุด (Androgyny) และมากกว่ากลุ่มชายรักต่างเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และ .0001 ตามลำดับ ซึ่งเราจะเห็นว่ากลุ่มชายรักเพศเดียวกันส่วนใหญ่ไม่ได้มีบทบาททางเพศลักษณะมีความเป็นหญิงสูง หากแต่มีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนี และในปัจจุบันก็เป็นที่ประจักษ์ถึงคุณลักษณะที่น่าพึงพอใจของบุคคลที่มีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนีแล้วว่าเป็นบุคคลที่มีความสมดุลย์ในการผสมผสานของคุณลักษณะของทั้งผู้ชายและผู้หญิง ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญตัวหนึ่งของการมีบุคลิกภาพที่น่าพึงพอใจ (Skoe, 1995; Sochting et al., 1994) นอกจากนี้ บุคคลที่มีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนียังเป็นผู้ที่มีการปรับตัวที่ดี มีความยืดหยุ่น และยินดีที่จะกระทำกิจกรรมที่มีความหลากหลายไม่ว่ากิจกรรมนั้นๆจะเป็นของเพศใดก็ตามได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงทำให้เกิดสุขภาวะที่ดีทางจิตใจ (Psychological well-being) (Bem, 1974, 1975, 1977; Heilbrun, 1968; Spence, Helmreich, & Stapp, 1975; Bem & Lenney, 1976; Wiggins & Holzmuller, 1978; Bem, 1979; Flaherty, J. F., & Dusek, J.B., 1980; Markstrom-Adams, 1989; O'Heron & Orlofsky, 1990 cited in D. D. Guastello & S. J. Guastello, 2003; Karniol et al., 1998) นอกจากนี้ บทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนียังมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) (Spence et al., 1975; Bem, 1975; Skoe, Cumberland, Eisenberg, Hansen, & Perry, 2002; Flaherty & Dusek, 1980; O'Conner, Mann, & Bardwick, 1978; Lamke, 1982; Jones, Chernovetz, & Hannson, 1978; Buckley & Carter, 2005; Kelly & Worell, 1977) และสติปัญญาทางอารมณ์อีกด้วย (Emotional Intelligence) (Guastello D. D. & Guastello S. J., 2003)

อย่างไรก็ดี ข้อเท็จจริงดังที่กล่าวมาข้างต้นที่ว่า กลุ่มชายรักเพศเดียวกันไม่ได้มีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นหญิงสูงอย่างที่เคยเชื่อกันมาช้านาน แต่มีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนีซึ่งมีคุณลักษณะทางบวกมากมาย ไม่ได้ช่วยลดอคติหรือเพิ่มการยอมรับจากสังคมให้แก่กลุ่มชายรักเพศเดียวกันมากนัก ด้วยเหตุนี้ ชายรักเพศเดียวกันจึงต้องแสดงออกต่อสังคมถึงความเป็นชายของตนให้เด่นชัดมากขึ้น ดังจะเห็นว่า กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่มีลักษณะเป็นชายมีจำนวนเพิ่มขึ้นมากในสังคมปัจจุบันทั้งนี้ก็เพื่อให้ได้รับการยอมรับจากสังคม ลดความแตกต่างระหว่างกลุ่มของตนกับกลุ่มชายรักต่างเพศ (Gough, 1989 cited in Sandfort, 2005) และเปลี่ยนความคิดเก่าๆที่สังคมมองว่าชายรักเพศเดียวกันต้องมีลักษณะเป็นหญิงสูง (Altman, 1982 cited in Sandfort, 2005; Simmons, 1965 cited in Jenks, 1988) แต่อย่างไรก็ตาม Gough (1989) cited in Sandfort (2005) เชื่อว่า ความเป็นชายของกลุ่มชายรักเพศเดียวกันและของกลุ่ม

ชายรักต่างเพศนั้น ไม่เหมือนกันเสียทีเดียว เนื่องจากว่า ความเป็นชายในชายรักต่างเพศนั้นคือ ความเป็นชายแท้ (Pure Male) ในขณะที่ความเป็นชายในชายรักเพศเดียวกันนั้น ยังมีความเป็นเกย์ หรือความเป็นหญิงซ่อนอยู่ เนื่องจากจิตใจเพียงสร้างความเป็นชายดังกล่าวขึ้นมาเพื่อต้องการลดแรงกดดันจากสังคมเท่านั้น จึงเป็นไปได้ว่าในความเป็นจริงแล้วกลุ่มชายรักเพศเดียวกันกลุ่มนี้อาจจะไม่พึงพอใจในความเป็นชายของตนเองเท่ากับกลุ่มชายรักต่างเพศก็เป็นได้ ซึ่งผู้วิจัยจะได้ทำการศึกษาต่อไป

เนื่องจากในอดีตยังไม่มีการศึกษาใดที่ทำการศึกษาเฉพาะเจาะจงลงไปในกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่มีการรับรู้ตนเองว่าเป็นชายมาก่อน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจและต้องการทราบว่า กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่มีการรับรู้ตนเองว่าเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศนั้น จะมีบทบาททางเพศไปในลักษณะใดบ้าง และจากการชายทั้ง 2 กลุ่มได้รับการปฏิบัติจากสังคมที่แตกต่างกัน อาจส่งผลต่อความพึงพอใจในชีวิตและในความเป็นชายของตนได้ ดังนั้น การศึกษาในครั้งนี้ จึงมุ่งจะเปรียบเทียบความพึงพอใจในชีวิตและความพึงพอใจในความเป็นชาย ระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง ว่าจะมีความเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะบทบาททางเพศของกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย และกลุ่มชายรักต่างเพศ
2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในความเป็นชาย และความพึงพอใจในชีวิตระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น (Independent Variables) ได้แก่ กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย และกลุ่มชายรักต่างเพศ ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ ความพึงพอใจในความเป็นชาย ความพึงพอใจในชีวิต และบทบาททางเพศ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย และชายรักต่างเพศ กลุ่มละ 100 คน รวมทั้งสิ้น 200 คน โดยทุกคนมีอายุระหว่าง 22 – 45 ปี มีการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี และอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบอุบัติเหตุการ (Accidental Sampling) สำหรับกลุ่มตัวอย่างชายรักต่างเพศ และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบอุบัติเหตุการ และแบบสโนว์บอล (Snowball Sampling) สำหรับกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ตนเองว่าเป็นชาย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย อายุ จังหวัดที่พักอาศัยอยู่ในปัจจุบัน ระดับการศึกษา เอกลักษณ์ทางเพศ (Gender Identity) และวิถีทางเพศ (Sexual Orientation)

2. มาตรวัดบทบาททางเพศ ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาขึ้นใหม่เพื่อให้เหมาะสมแก่ยุคสมัย มีจำนวนข้อทั้งหมด 49 ข้อกระทง แบ่งเป็นข้อกระทงของมาตรวัดความเป็นชาย (Masculine items) จำนวน 20 ข้อ (มีค่าความเที่ยง เท่ากับ 0.918) ข้อกระทงของมาตรวัดความเป็นหญิง (Feminine items) จำนวน 20 ข้อ (มีค่าความเที่ยง เท่ากับ 0.893) และข้อกระทงของมาตรวัดความเป็นกลาง (Neutral items) จำนวน 9 ข้อ ทั้งนี้ ลักษณะความเป็นกลางจะไม่นำมาคิดคะแนนด้วย แต่มีไว้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

3. มาตรวัดความพึงพอใจในความเป็นชาย ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาขึ้น โดยนำเอาคุณลักษณะของความเป็นชายจากมาตรวัดบทบาททางเพศ มาพัฒนาเป็นแบบสอบถามถึงความพึงพอใจในความเป็นชายของตนเอง มีข้อกระทงทั้งสิ้น 15 ข้อ โดยมีค่าความเที่ยง เท่ากับ 0.880

4. มาตรวัดความพึงพอใจในชีวิต ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนามาตรวัดความพึงพอใจในชีวิตขึ้น โดยสร้างข้อกระทงให้ครอบคลุมค่านิยมในองค์ประกอบทั้ง 5 องค์ประกอบตามแนวคิดของ Neugarten et al. (1961) และผู้วิจัยยังได้เพิ่มองค์ประกอบที่ 6 ที่ว่าด้วยการได้รับการยอมรับจากครอบครัว บุคคลรอบข้างและสังคม หลังจากการสำรวจถึงความคิดเห็นของกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าตนเองเป็นชายจำนวน 50 คน มาตรวัดความพึงพอใจในชีวิต มีข้อกระทงทั้งสิ้น 21 ข้อ โดยจำแนกเป็นข้อความทางบวกทั้งหมด 13 ข้อ และเป็นข้อความทางลบทั้งหมด 8 ข้อ โดยมีค่าความเที่ยง เท่ากับ 0.902

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่ามัธยฐาน (Median) ของคะแนนบทบาททางเพศของกลุ่มชายรักต่างเพศ เพื่อกำหนดเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่

1.1 ผู้ที่มีคะแนนลักษณะความเป็นชายสูงกว่าค่ามัธยฐาน และมีคะแนนลักษณะความเป็นหญิงต่ำกว่าค่ามัธยฐาน (Masculine)

1.2 ผู้ที่มีคะแนนลักษณะความเป็นชายต่ำกว่าค่ามัธยฐาน และมีคะแนนลักษณะความเป็นหญิงสูงกว่าค่ามัธยฐาน (Feminine)

1.3 ผู้ที่มีคะแนนลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิงสูงกว่าค่ามัธยฐานทั้งคู่ (Androgyny)

1.4 ผู้ที่มีคะแนนลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิงต่ำกว่าค่ามัธยฐานทั้งคู่ (Undifferentiated)

2. แจกแจงลักษณะของบทบาททางเพศของทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อดูการกระจายตัวของลักษณะบทบาททางเพศ โดยรายงานเป็นคำร้อยละ

3. คัดเฉพาะกลุ่มชายรักเพศเดียวกันและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีคะแนนลักษณะความเป็นชายสูงกว่าค่ามัธยฐาน เพื่อทำการเปรียบเทียบความพึงพอใจในความเป็นชาย และความพึงพอใจในชีวิตด้วย Independent t-test แล้วนำเสนอในรูปแบบตาราง

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในความเป็นชายและความพึงพอใจในชีวิต ระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิจัยเป็นลำดับ ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง โดยรายงานเป็นคำร้อยละ
2. ค่ามัธยฐานของคะแนนบทบาททางเพศลักษณะความเป็นชายและลักษณะความเป็นหญิงของกลุ่มชายรักต่างเพศ
3. การกระจายตัวของบทบาททางเพศของกลุ่มตัวอย่าง โดยรายงานเป็นคำร้อยละ
4. ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจในความเป็นชาย ระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง
5. ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจในชีวิต ระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง

ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย จำนวน 100 คน และกลุ่มชายรักต่างเพศ จำนวน 100 คน โดยทุกคนมีอายุระหว่าง 22 – 45 ปี มีการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี และอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร รายละเอียดดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง โดยจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ วิถีทางเพศ อายุ ระดับการศึกษา เขตที่พักอาศัย

ลักษณะปัจจัยส่วนบุคคล		จำนวน	ร้อยละ
วิถีทางเพศ	ชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย	100	50
	ชายรักต่างเพศ	100	50
รวม		200	100
อายุ	22- 26 ปี	71	36
	27- 31 ปี	84	42
	32- 36 ปี	26	13
	37- 41 ปี	14	7
	42- 45 ปี	5	2
รวม		200	100
ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	0	0
	ปริญญาตรี	122	61
	สูงกว่าปริญญาตรี	78	39
รวม		200	100
เขตที่พักอาศัย	เขตในกรุงเทพมหานคร	200	200
	เขตในจังหวัดอื่นๆ	0	0
รวม		200	100

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ร้อยละ 50 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย และร้อยละ 50 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นชายรักต่างเพศ โดยส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างมีอายุอยู่ในช่วง 22-31 ปี (ร้อยละ 78 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด) ทุกคนมีระดับการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี โดยร้อยละ 61 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และร้อยละ 39 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี ทั้งนี้ ทุกคนพักอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

ค่ามัธยฐานของคะแนนบทบาททางเพศของกลุ่มชายรักต่างเพศ

การวิจัยครั้งนี้ ได้หาค่ามัธยฐานของคะแนนบทบาททางเพศ โดยนำเอาเฉพาะคะแนนของผู้ตอบในกลุ่มที่เป็นชายรักต่างเพศ 100 คน มาใช้ในเทคนิคการแบ่งกลุ่มจากมัธยฐาน (Median Split Technique) และได้ค่ามัธยฐานของคะแนนบทบาททางเพศ แบ่งเป็นลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิง ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่ามัธยฐานของคะแนนบทบาททางเพศที่ได้จากกลุ่มชายรักต่างเพศ 100 คน

	Masculine	Feminine
ค่ามัธยฐาน	74	62

จากตารางที่ 2 พบว่า จากคะแนนบทบาททางเพศของกลุ่มชายรักต่างเพศ จำนวน 100 คน ได้ค่ามัธยฐานของลักษณะความเป็นชาย เท่ากับ 74 คะแนน และค่ามัธยฐานของลักษณะความเป็นหญิง เท่ากับ 62 คะแนน

ทั้งนี้ ค่ามัธยฐานที่ได้มาจากคะแนนของกลุ่มชายรักต่างเพศทั้ง 2 ค่าดังกล่าว ได้นำมาใช้เป็นค่ามัธยฐานของกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายด้วย กล่าวคือ ทั้ง 2 กลุ่มใช้ค่ามัธยฐานเดียวกันนั่นเอง

การกระจายตัวของบทบาททางเพศของกลุ่มตัวอย่าง

บทบาททางเพศของกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย 100 คน และกลุ่มชายรักต่างเพศ 100 คน มีการกระจายตัว ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การกระจายตัวของบทบาททางเพศของกลุ่มตัวอย่าง 200 คน

ชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย (n = 100)		
บทบาททางเพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
*Masculine	11	11
Feminine	40	40
*Androgyny	36	36
Undifferentiated	13	13
ชายรักต่างเพศ (n = 100)		
บทบาททางเพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
*Masculine	24	24
Feminine	24	24
*Androgyny	27	27
Undifferentiated	25	25

*กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนบทบาททางเพศลักษณะความเป็นชายสูงกว่าค่ามัธยฐาน

จากตารางที่ 3 พบว่า ชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย มีบทบาททางเพศลักษณะมีความเป็นหญิงสูง (Feminine) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด รองลงมาเป็นอันดับที่ 2 คือ ลักษณะแอนโดรจีนี (Androgyny) คิดเป็นร้อยละ 36 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด อันดับที่ 3 คือ ลักษณะไม่เด่นชัด (Undifferentiated) คิดเป็นร้อยละ 13 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และอันดับสุดท้าย คือ ลักษณะความเป็นชายสูง (Masculine) คิดเป็นร้อยละ 11 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ในขณะที่ชายรักต่างเพศ มีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนี (Androgyny) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 27 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด รองลงมาเป็นอันดับที่ 2 คือ ลักษณะไม่เด่นชัด (Undifferentiated) คิดเป็นร้อยละ 25 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ลักษณะความเป็นชายสูง (Masculine) และลักษณะความเป็นหญิงสูง (Feminine) ซึ่งลักษณะความเป็นชายสูง คิดเป็นร้อยละ 24 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เช่นเดียวกับลักษณะความเป็นหญิงสูง ที่คิดเป็นร้อยละ 24 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเช่นกัน

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนบทบาททางเพศลักษณะความเป็นชายสูงกว่าค่ามัธยฐาน ได้แก่ ผู้ที่มีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นชายสูง (Masculine) และลักษณะแอนโดรจีนี (Androgyny) ไปใช้ในการเปรียบเทียบความพึงพอใจในความเป็นชาย และความพึงพอใจในชีวิต ในทั้ง 2 กลุ่ม ดังแสดงผลในข้อที่ 4 และ 5

ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจในความเป็นชาย ระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง

ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจในความเป็นชาย ระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย จำนวน 47 คน และกลุ่มชายรักต่างเพศ จำนวน 51 คน ที่มีคะแนนบทบาททางเพศลักษณะความเป็นชายสูงกว่าค่ามัธยฐาน ได้แก่ กลุ่มที่มีบทบาททางเพศลักษณะที่มีความเป็นชายสูง (Masculine) และลักษณะแอนโดรจีนี (Androgyny) โดยใช้สถิติ Independent t-test ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจในความเป็นชาย ระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ที่มีคะแนนลักษณะความเป็นชายสูงกว่าค่ามัธยฐาน

ชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย (N=47)		ชายรักต่างเพศ (N=51)		t
M	SD	M	SD	
60.74	6.55	62.49	4.67	1.527

*p < .05

จากตารางที่ 4 สรุปได้ว่า กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศที่มีความเป็นชายสูง มีความพึงพอใจในความเป็นชายไม่แตกต่างกัน

ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจในชีวิต ระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง

ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจในชีวิต ระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย จำนวน 47 คน และกลุ่มชายรักต่างเพศ จำนวน 51 คน ที่มีคะแนนบทบาททางเพศลักษณะความเป็นชายสูงกว่าค่ามัธยฐาน ได้แก่ กลุ่มที่มีบทบาททางเพศลักษณะที่มีความเป็นชายสูง (Masculine) และลักษณะแอนโดรจีเนีย (Androgyny) โดยใช้สถิติ Independent t-test ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจในชีวิต ระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ที่มีคะแนนลักษณะความเป็นชายสูงกว่าค่ามัธยฐาน

ชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย (N=47)		ชายรักต่างเพศ (N=51)		t
M	SD	M	SD	
66.45	6.63	66.33	4.52	.100

*p < .05

จากตารางที่ 5 สรุปได้ว่า กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศที่มีความเป็นชายสูง มีความพึงพอใจในชีวิตไม่แตกต่างกัน

การอภิปรายผล

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ คือ เพื่อศึกษาลักษณะบทบาททางเพศของกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย และกลุ่มชายรักต่างเพศ และเพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในความเป็นชายและความพึงพอใจในชีวิตระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง

จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 คือ เพื่อศึกษาลักษณะบทบาททางเพศของกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย และกลุ่มชายรักต่างเพศ ผลการวิจัยพบว่า ชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย มีบทบาททางเพศลักษณะมีความเป็นหญิงสูง (Feminine) มากที่สุด คือ 40% รองลงมาคือ ลักษณะแอนโดรจีเนีย (Androgyny) 36% ลักษณะไม่เด่นชัด (Undifferentiated) 13% และลักษณะความเป็นชายสูง (Masculine) 11% ตามลำดับ (ดังตารางที่ 12) ส่วนชายรักต่างเพศจะมีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีเนีย (Androgyny) มากที่สุด คือ 27% รองลงมาคือ ลักษณะไม่เด่นชัด (Undifferentiated) 25% ลักษณะความเป็นชายสูง (Masculine) 24% และลักษณะความเป็นหญิงสูง (Feminine) 24%ตามลำดับ (ดังตารางที่

12) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hooberman (1979) ที่พบว่า ชายรักเพศเดียวกันมีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นหญิงสูงกว่าชายรักต่างเพศ ($p < .001$) และงานวิจัยของ Evans (1971) ที่พบในทำนองเดียวกันว่า กลุ่มชายรักเพศเดียวกันมีบทบาททางเพศลักษณะความเป็นหญิงสูงกว่ากลุ่มชายรักต่างเพศ แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Hooberman (1979) และ Zoccali et al. (2008) ที่พบว่า กลุ่มชายรักเพศเดียวกันมีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนีมากที่สุด (Androgyny) ในขณะที่กลุ่มชายรักต่างเพศมีบทบาททางเพศในลักษณะที่ตรงตามเพศ คือ มีลักษณะความเป็นชายสูง (Masculine) มากที่สุด

จากผลการวิจัยพบว่า ชายรักต่างเพศมีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนีมากที่สุดคือ 27% ดังนั้นจึงไม่เป็นไปตามความเชื่อดั้งเดิมที่คาดหวังว่า ชายรักต่างเพศจะต้องมีลักษณะตรงตามเพศ คือ มีลักษณะความเป็นชายเท่านั้น เพราะ “ผู้ชายแท้” ก็สามารถมีบทบาททางเพศลักษณะมีความเป็นหญิงสูงได้พอๆ กับการมีบทบาททางเพศลักษณะมีความเป็นชายสูง เพราะฉะนั้นความเชื่อที่ว่า หากบุคคลใดไม่มีลักษณะตรงตามมาตรฐานทางเพศตามที่สังคมกำหนด สังคมก็จะไม่ยอมรับบุคคลนั้น (Whitney, 1999) จึงไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในยุคสมัยปัจจุบัน ดังที่ Bem (1974) ได้กล่าวไว้ว่า ไม่ว่าจะผู้หญิงหรือผู้ชายก็อาจเรียนรู้บทบาทของความเป็นชาย หรือความเป็นหญิง หรืออาจจะเรียนรู้ทั้ง 2 บทบาทก็ได้ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ชายรักต่างเพศในปัจจุบัน ไม่จำเป็นต้องคงไว้หรือแสดงพฤติกรรมตรงตามเพศของตน โดยต่อต้านการทำการกิจกรรมหรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของตน แต่สามารถแสดงทั้งพฤติกรรมที่เป็นทั้งลักษณะตรงตามเพศของตนหรือพฤติกรรมที่เป็นลักษณะของเพศตรงข้ามได้อย่างเหมาะสมและเสรี เพราะเชื่อว่าบทบาททางเพศของเพศชายและเพศหญิงไม่ใช่สิ่งที่แยกแยะหน้าที่กันอย่างชัดเจน ซึ่งไม่เป็นไปอย่างที่ Bosson, Prewitt-Freilino & Taylor (2005) ได้กล่าวไว้ว่า ชายรักต่างเพศ มักแสดงออกถึงความเป็นชาย และพยายามมีพฤติกรรมไปตามมาตรฐานบทบาททางเพศที่สังคมคาดหวังไว้อย่างเด่นชัด และจะรู้สึกอึดอัดเป็นอย่างมาก หากต้องทำพฤติกรรมเพศตรงข้าม โดยจะเห็นได้ว่า กลุ่มชายรักต่างเพศส่วนใหญ่มีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนี กล่าวคือ มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ในคนเดียว ทั้งนี้ อาจเป็นผลมาจากสภาพสังคมและเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาจากอดีต ส่งผลให้ในปัจจุบันมีความเสมอภาคกันมากขึ้นระหว่างเพศชายและเพศหญิง จึงทำให้ความเหลื่อมล้ำในบทบาททางเพศระหว่างผู้ชายและผู้หญิงลดลงไปอย่างมาก ผู้ชายจึงไม่จำเป็นต้องมีบทบาททางเพศลักษณะมีความเป็นชายสูงเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับ ฉันทจิต จริยจรูญโรจน์ (2541) ที่ได้กล่าวไว้ว่า เนื่องจากสภาพสังคมและเศรษฐกิจปัจจุบัน ทั้งผู้ชายและผู้หญิงต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ผู้ชายจึงต้องพัฒนาลักษณะความเป็นหญิงในตัวเอง เพื่อให้สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบงานภายในบ้านและดูแลสมาชิกในครอบครัว ในขณะที่บทบาทความเป็นชายของตนก็ยังคงอยู่ เหล่านี้ถือว่าเป็นการพัฒนาตนเองให้มีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนีนั่นเอง และบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนี ก็ถือว่าเป็นบทบาททางเพศที่เหมาะสมกับสถานการณ์และสภาพสังคมในปัจจุบันมากที่สุด เนื่องจากทำให้บุคคลสามารถปรับตัวในสังคมได้ดี และยังมีความสามารถในการแก้ปัญหาต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย (Rosenbaum, 1991)

ในขณะที่ชายรักต่างเพศมีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนิกมากที่สุด ชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายกลับมีบทบาททางเพศลักษณะข้ามเพศ (Crossed Gender Schematic) มากที่สุด กล่าวคือ ร้อยละ 40 ของกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายจะมีบทบาททางเพศลักษณะมีความเป็นหญิงสูง จึงทำให้ความเชื่อดั้งเดิมที่ว่า กลุ่มชายรักเพศเดียวกันต้องมีบทบาททางเพศลักษณะมีความเป็นหญิงสูงยังคงใช้ได้อยู่ในสังคมไทยปัจจุบัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับบงกชมาศ เอกเอี่ยม (2532) ที่กล่าวไว้ว่า ชายรักเพศเดียวกันที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง มีเพียงส่วนน้อย จึงเป็นไปได้ว่า กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย ที่มีบทบาททางเพศความเป็นหญิงสูงดังกล่าว อาจเพียงสร้างความเป็นชายในตนเองขึ้นมาเพื่อเหตุผล 3 ประการ ได้แก่ ให้ได้รับการยอมรับจากสังคม ลดความแตกต่างระหว่างกลุ่มของตนกับกลุ่มชายรักต่างเพศ (Gough, 1989 cited in Sandfort, 2005) และเปลี่ยนความคิดเก่าๆ ที่สังคมมองว่าชายรักเพศเดียวกันต้องมีลักษณะความเป็นหญิงสูงเท่านั้น (Altman, 1982 cited in Sandfort, 2005; Simmons, 1965 cited in Jenks, 1988) ดังนั้น ความเป็นชายในกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย จึงมีความเป็นหญิงซ่อนอยู่ เนื่องจากจิตใจสร้างความเป็นชายดังกล่าวขึ้นมา ก็เพื่อต้องการลดแรงกดดันจากสังคม เพราะฉะนั้น ลักษณะท่าทางที่กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย แสดงออกถึงความเป็นชาย (Masculine Appearance) ต่อสังคม จึงอาจไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริงของพวกเขา ถึงแม้ว่ากลุ่มบุคคลเหล่านี้จะมีลักษณะท่าทางภายนอกที่แสดงออกถึงความเป็นชายเหมือนกับกลุ่มชายรักต่างเพศก็ตาม แต่ความเป็นชายดังกล่าวก็ไม่เหมือนกับความเป็นชายของกลุ่มชายรักต่างเพศ (Gough, 1989 cited in Sandfort, 2005) นอกจากนี้ Heilbrun & Thompson (1977) ยังกล่าวถึงเหตุผลของการที่ชายรักเพศเดียวกันมีลักษณะบทบาททางเพศลักษณะมีความเป็นหญิงสูงไว้ว่า เกิดจากพัฒนาการบทบาททางเพศที่ไม่เหมาะสมตั้งแต่ในวัยเด็ก ส่งผลให้บุคคลกลุ่มนี้มีพฤติกรรมและบทบาททางเพศที่ข้ามเพศในที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Chang และ Block (1960) ที่พบว่า กลุ่มชายรักเพศเดียวกันมีแนวโน้มที่มีบทบาททางเพศลักษณะเพศหญิงสูง เนื่องจากผู้ชายรักเพศเดียวกันพูดถึงตนเองว่า ตนเองมีความเหมือนมารดา และเหมือนบิดาน้อย ซึ่งแสดงถึงการถอดแบบทางเพศที่ข้ามเพศ (Crossed sexual identification) และในเวลาต่อมา ได้นำไปสู่การมีเอกลักษณ์บทบาททางเพศลักษณะมีความเป็นหญิงสูงในที่สุด นอกจากนี้ Stephan (1973) ได้สนับสนุนข้อสรุปนี้ว่า กลุ่มชายรักเพศเดียวกัน มักเลือกที่จะใช้ผู้ปกครองที่เป็นเพศหญิงเป็นตัวแทนในการถอดแบบ

จากที่กล่าวมาทั้งหมด จึงสรุปได้ว่า ชายรักต่างเพศมีบทบาททางเพศลักษณะแอนโดรจีนิกมากที่สุด เนื่องจากสภาพสังคมและเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป ส่งผลให้ในปัจจุบันความเหลื่อมล้ำในบทบาททางเพศระหว่างผู้ชายและผู้หญิงจึงลดลงไปอย่างมาก ผู้ชายจึงต้องพัฒนาลักษณะความเป็นหญิงในตัวเอง เพื่อให้เหมาะสมแก่การดำรงชีวิตในสภาพสังคมในปัจจุบันนั่นเอง ส่วนชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายมีบทบาททางเพศลักษณะมีความเป็นหญิงสูงมากที่สุด เนื่องจากความเป็นชายของกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย ที่มีบทบาททางเพศความเป็นหญิงสูงนั้น มีความเป็นหญิงซ่อนอยู่ ไม่ใช่ความเป็นชายแท้อย่างที่ชายรักต่างเพศมี เพราะฉะนั้น ลักษณะท่าทางที่กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย

ตนเองเป็นชายแสดงออกถึงความเป็นชายต่อสังคม จึงถูกสร้างขึ้นเพื่อต้องการให้ตนเองกลมกลืนไปกับกลุ่มชายรักต่างเพศเป็นประชากรชายส่วนใหญ่ในสังคมนั่นเอง

จากวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 คือ เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในความเป็นชายและความพึงพอใจในชีวิตระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าตนเองเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าตนเองเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง มีความพึงพอใจในความเป็นชายและความพึงพอใจในชีวิตของตนไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Goode (1978) ที่พบว่า บุคคลรักเพศเดียวกันส่วนใหญ่มีชีวิตที่มีความปกติสุขและสามารถปรับตัวต่อสิ่งต่างในสังคมได้ดี แต่ไม่สอดคล้องกับความเชื่อของกลุ่มบุคคลรักต่างเพศที่มีต่อกลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันที่ว่า กลุ่มบุคคลรักเพศเดียวกันจะต้องมีความพึงพอใจในชีวิตในระดับที่ต่ำกว่าตนเอง (Jenks, 1988)

การที่ทั้งกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าตนเองเป็นชายและกลุ่มชายรักต่างเพศ ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง ต่างก็มีความพึงพอใจในความเป็นชายและความพึงพอใจในชีวิตของตนไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะกลุ่มชายรักเพศเดียวกันส่วนใหญ่ มีความพึงพอใจในความเป็น “เกย์” ของตนที่สามารถมีความสุข มีความรู้ความสามารถ มีความสำเร็จในชีวิตได้ไม่แตกต่างจากกลุ่มชายรักต่างเพศ ผิดกับในอดีตที่ชายรักชายรักเพศเดียวกันจะถูกปิดโอกาสทางสังคมมากมาย (กิ่งรัก อิงคะวัต, 2542) นอกจากนี้ กลุ่มชายรักเพศเดียวกันส่วนใหญ่ยังมุ่งที่จะมีวิถีชีวิต (Life Style) ที่ดีเป็นที่ยอมรับนับถือในสังคม โดยจะให้ความสำคัญต่อความมุ่งมั่นต่อความสำเร็จของชีวิต พึ่งพาตนเองได้ ตระหนักถึงการเก็บออมเงิน มองการณ์ไกลถึงอนาคต สนใจและเล่นกีฬา และให้ความสนใจในสุขภาพที่ดีของตนเอง (กิ่งรัก อิงคะวัต, 2542) จะเห็นว่า การจะมีวิถีชีวิตลักษณะดังกล่าวได้ บุคคลต้องใช้คุณลักษณะความเป็นชายเป็นตัวขับเคลื่อนแทบทั้งสิ้น ดังนั้น การที่ชายรักเพศเดียวกันที่มีคุณลักษณะของความเป็นชายสูง เช่น ภูมิใจและมั่นใจในตนเอง พึ่งพาตนเองได้ มองการณ์ไกล ชอบและสนใจในกีฬา และคล่องแคล่วว่องไว ใช้คุณลักษณะของความเป็นชายเหล่านี้ เพื่อให้ได้มาซึ่งชีวิตที่ดี มีความสุข และเป็นที่ยอมรับนับถือในสังคม จึงไม่เป็นที่น่าแปลกใจที่กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าตนเองเป็นชายจะมีความพึงพอใจในความเป็นชายและความพึงพอใจในชีวิตของตน ไม่แตกต่างจากกลุ่มชายรักต่างเพศแต่อย่างใด เพราะคุณลักษณะความเป็นชายที่ตนมี ทำให้ตนได้มาซึ่งชีวิตที่ดี มีความสุข และเป็นที่ยอมรับนับถือในสังคมนั่นเอง

นอกจากนี้ บงกชมาศ เอกเอี่ยม (2532) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อระดับความพึงพอใจในชีวิตที่ดีของกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน คือ การมีวัฒนธรรมย่อยในกลุ่มชายรักเพศเดียวกันด้วยกัน โดยกลุ่มชายรักเพศเดียวกันมักจะคบกันเป็นกลุ่มใหญ่ เป็นสมาคม เป็นองค์กรเพื่อช่วยเหลือและสนับสนุนชายรักเพศเดียวกันด้วยกัน ซึ่งสมาชิกในกลุ่มจะมีการพบปะสังสรรค์กันบ่อย และใกล้ชิดกันสูง ซึ่งการเข้าร่วมในวัฒนธรรมย่อยนี้ช่วยเปิดโอกาสให้สมาชิกแสดงถึงความสามารถและพฤติกรรมของตนได้อย่างเต็มที่ อย่างสบายใจ โดยไม่ต้องกังวลว่าจะได้รับการดูถูกหรือรังเกียจแต่อย่างใด ซึ่งการได้รับการสนับสนุนจากสังคม (Social Support) จากกลุ่มเพื่อนพ้องที่มีวิถีทางเพศแบบเดียวกันนี้ ส่งผลให้ชีวิตของ

ชายรักเพศเดียวกันมีความสุขมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ สังคมไทยมีแนวโน้มจะยอมรับชายรักเพศเดียวกันได้มากขึ้น จะเห็นได้จากในอดีต ในละครหรือภาพยนตร์ต่างๆ มักนำเสนอภาพลักษณ์ของชายรักเพศเดียวกันว่าเป็นตัวตลก หรือไม่ก็เป็นผู้ชายที่กระตือรือร้น ไม่สมชายแบบทั้งสิ้น ซึ่งเป็นการเลือกนำเสนอถึงภาพพจน์ของชายรักเพศเดียวกันที่แคบกว่าความเป็นจริงมาก (เกย์ไทยได้วาทกรรม, 2548) แต่ในปัจจุบันจะพบว่า ตัวละครเกย์มีความหลากหลายมากขึ้น โดยเฉพาะตัวละครชายเกย์ที่มีลักษณะของความเป็นชายสูง กลายเป็นกระแสใหม่ในวงการละครไทย ที่ผู้คนให้การตอบรับที่ดี ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสังคมไทยเปิดรับและยอมรับในกลุ่มชายรักเพศเดียวกันได้มากขึ้น การได้รับการยอมรับจากสังคมที่มากขึ้นเช่นนี้ ส่งผลให้กลุ่มชายรักเพศเดียวกันมีความสุขในชีวิตและมีความพึงพอใจในชีวิตของตนเองมากขึ้นด้วย

แม้ว่าสังคมไทยในปัจจุบันจะเปิดใจยอมรับในกลุ่มชายรักเพศเดียวกันได้มากขึ้น แต่อย่างไรก็ดี ต้องยอมรับว่าอคติที่สังคมไทยมีต่อกลุ่มชายรักเพศเดียวกันยังคงมีอยู่ไม่น้อย และเหตุผลที่กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายยังสามารถพึงพอใจในชีวิตของตนได้ไม่แพ้กลุ่มชายรักต่างเพศ ก็คือกลุ่มตัวอย่างชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ส่วนใหญ่คือ ผู้ที่เปิดเผยตนเองต่อสังคมโดยทั่วไป รวมทั้งเป็นสมาชิกในองค์กรหรือสมาคมเฉพาะกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน ซึ่งบุคคลกลุ่มนี้ มักจะเป็นผู้ที่มีการมีพัฒนาการของเอกลักษณ์ของบุคคลรักเพศเดียวกันในระยะที่ 6 (Identity Synthesis) กล่าวคือ บุคคลรักเพศเดียวกันที่อยู่ในระยะนี้ คือ บุคคลที่มีเอกลักษณ์แห่งตนเองอย่างสมบูรณ์ บุคคลจะไม่เกิดความขัดแย้ง ไม่เกิดความรู้สึกต้องปกปิด อีกทั้งไม่รู้สึกชิงชังที่คนอื่นไม่ยอมรับ และผู้ที่มีเอกลักษณ์ในขั้นนี้ จะหันมามีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมทุกเพศอย่างกลมกลืน รวมทั้งความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนทุกเพศโดยไม่ระแวงว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร หรือคนอื่นจะเหมือนเราหรือไม่ (Kort, 2003) การที่สามารถมีเจตคติทางบวกต่อตนเอง และบุคคลรอบข้างในสังคมได้เช่นนี้ ส่งผลให้เกิดความพึงพอใจในชีวิตของตนได้ในที่สุดนั่นเอง

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายจะมีความพึงพอใจในความเป็นชายและความพึงพอใจในชีวิตของตนไม่แตกต่างจากกลุ่มชายรักต่างเพศ เพราะคุณลักษณะความเป็นชายต่างๆ ที่ตนมีนั้น ทำให้ได้มาซึ่งชีวิตที่ดี มีความสุข และเป็นที่ยอมรับนับถือในสังคม นอกจากนี้ การมีความพึงพอใจในความเป็น “เกย์” ของตน ยังได้รับการสนับสนุนจากสังคม (Social Support) จากกลุ่มชายรักเพศเดียวกันด้วยกัน การที่สังคมไทยยังเปิดใจยอมรับชายรักเพศเดียวกันได้มากขึ้น รวมถึง การเป็นผู้ที่มีเจตคติทางบวกต่อตนเองและบุคคลรอบข้างในสังคม โดยมีความสัมพันธ์ที่ดีกับทุกคนได้ โดยไม่ระแวงว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร หรือคนอื่นจะเหมือนเราหรือไม่ ทั้งหมดนี้ ส่งผลให้กลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชาย เกิดความพึงพอใจในชีวิตของตนได้ในที่สุดนั่นเอง

จากที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่า บทบาททางเพศ (Sex Role) และวิถีทางเพศ (Sexual Orientation) ของบุคคล เป็นเรื่องที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกัน จึงควรแยกแยะ 2 ประเด็นนี้ออกจากกัน เพราะการที่ผู้ชายมีความเป็นหญิงสูง ไม่ได้หมายความว่าชายผู้นั้นเป็นชายรักเพศเดียวกันเสมอไป ในทำนองเดียวกันการที่ผู้ชายที่มีความเป็นชายสูง ไม่ได้หมายความว่าชายผู้นั้นจะเป็นชายรักต่างเพศเสมอไป

ทั้งนี้ ชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายไม่ได้แตกต่างจากชายรักต่างเพศ ทั้งในเรื่องของเอกลักษณ์ทางเพศ การแต่งกาย/บุคลิกภายนอก ระดับการศึกษา ความพึงพอใจในความเป็นชาย และความพึงพอใจในชีวิตของตน จะแตกต่างกันก็เพียงแต่วิถีทางเพศเท่านั้น ดังที่ Bruess & Greenberg (1981) อ้างถึงใน บงกชมาศ เอกเอี่ยม (2532) กล่าวไว้ว่า ร้อยละ 90 ของกลุ่มชายรักเพศเดียวกันทั้งหมด มีลักษณะและพฤติกรรมเหมือนผู้ชายทั่วไปในสังคมทุกประการ ยกเว้นแต่เฉพาะเรื่องวิถีทางเพศ (Sexual Orientation) เท่านั้น เพราะฉะนั้น จึงไม่มีเหตุผลที่สมควรที่ผู้คนในสังคมต้องมีอคติต่อกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน

ข้อเสนอแนะและการนำไปใช้

1. ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ประยุกต์ใช้ในการลดอคติที่สังคมทั่วไปมีต่อกลุ่มชายรักเพศเดียวกัน
2. ควรใช้การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างร่วมด้วย เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกถึงเหตุผลที่พึงพอใจหรือไม่พึงพอใจในความเป็นชายและพึงพอใจในชีวิตของตน
3. ควรศึกษาลักษณะบทบาททางเพศของกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นชายกับกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รู้ว่าตนเองเป็นหญิง ว่าเหมือนหรือต่างกันหรือไม่ อย่างไร
4. ควรศึกษาเปรียบเทียบความพึงพอใจในความเป็นชาย และความพึงพอใจในชีวิตระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รู้ว่าตนเองเป็นชายกับกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่รับรู้ว่าเป็นหญิง ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง ว่าเหมือนหรือต่างกันหรือไม่ อย่างไร
5. ควรศึกษาลักษณะบทบาททางเพศของกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่เปิดเผยตนเองต่อสังคมแล้ว กับกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่ยังไม่เปิดเผยตนเองต่อสังคม ว่าเหมือนหรือต่างกันหรือไม่ อย่างไร
6. ควรศึกษาเปรียบเทียบความพึงพอใจในความเป็นชาย และความพึงพอใจในชีวิตระหว่างกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่เปิดเผยตนเองต่อสังคมแล้ว กับกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่ยังไม่เปิดเผยตนเองต่อสังคม ที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายสูง ว่าเหมือนหรือต่างกันหรือไม่ อย่างไร

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

ไม่ระบุชื่อผู้แต่ง. เกย์ไทยได้วาทกรรม [Online]. เข้าถึงเมื่อ 1 กันยายน 2552. เข้าถึงจาก

<http://gotoknow.org>

กิ่งรัก อิงคะวัต. “รูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมการบริโภค และพฤติกรรมการเปิดรับสื่อของกลุ่มชายรักชาย (เกย์) ในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.

- ฉันทจิต จริยจรรยาโรจน์. “การเปรียบเทียบความพึงพอใจในชีวิตสมรสของกลุ่มสมรสที่มีการจับคู่ของบทบาททางเพศที่ต่างกัน.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- บงกศมาส เอกเอี่ยม. “เกย์: กระบวนการพัฒนาและสร้างเอกลักษณ์รักร่วมเพศ.” วิทยานิพนธ์สังคมวิทยามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532.
- อดิศร ทองรักษ. “ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับอคติของวัยรุ่นต่อบุคคลรักเพศเดียวกันชายและหญิง.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

ภาษาอังกฤษ

- Bem, S. L. “The measurement of psychological androgyny.” *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, no. 42 (1974): 155-162.
- Bem, S. L. “Sex role adaptability: One consequence of psychological androgyny.” *Journal of Personality and Social Psychology*, no. 31 (1975): 634-643.
- Bem, S. L. “On the utility of alternative procedures for assessing psychological androgyny.” *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, no. 45 (1977): 196-205.
- Bem, S. L. “Theory and measurement of androgyny: A reply to Pedhazur Tetenbaum and Locksley-Colten critiques.” *Journal of Personality and Social Psychology*, no. 37 (1979): 1047-1054.
- Bem, S. L., & Lenney, E. “Sex typing and the avoidance of cross-sex behavior.” *Journal of Personality and Social Psychology*, no. 33 (1976): 48-54.
- Bosson, J. K., Prewitt-Freilino, J. L., & Taylor, J. N. “Role rigidity: A problem of identity misclassification.” *Journal of Personality and Social Psychology*, no. 89 (2005): 552-565.
- Bussey, K., & Perry, D. G. “Same-sex imitation: Avoidance of cross-sex models or acceptance of same-sex model?” *Sex Role*, no. 8 (1982): 773-784.
- Chang, J., & Block, J. “A study of identification in male homosexuals.” *Journal of Consulting Psychology*, no. 24 (1960): 307-310.
- Cuomo, C. “Dignity and the right to be lesbian or gay.” *Philosophy Study*, no. 132 (2007): 75-85.
- Evans, R. B. “Adjective checklist scores of homosexual men.” *Journal of Personality*, no. 35 (1971): 344-349.
- Falomir, J. M. & Mugny, G. “I’m not gay...I’m a real man! Heterosexual men’s gender self-esteem and sexual prejudice.” *Personality and Social Psychology Bulletin*, no. 35 (2009): 1233-1243.

- Flaherty, J. F., & Dusek, J.B. "An Investigation of the relationship between psychological androgyny and components of self-concepts." *Journal of Personality and Social Psychology*, no. 38 (1980): 984-992.
- Goode, E. (1978). Deviant behavior: An introductionist approach. New Jersey : Prentice-Hall Inc & Englewood Cliffs.
- Guastello, D. D., & Guastello, S. J. "Androgyny, gender role behavior, and emotional intelligence among college students and their parents." *Sex Roles*, no. 49 (2003): 663-673.
- Heilbrun, A. B. "Sex role, instrumental-expressive behavior, and psychopathology in females." *Journal of Abnormal Psychology*, no.73 (1968): 131- 136.
- Heilbrun, A. B., & Thompson, N. L. "Sex role identity and male and female homosexuality." *Journal of Sex Roles*, no. 3 (1977): 65-79.
- Hooberman, R. E. "Psychological androgyny, feminine gender identity and self - esteem in homosexual and heterosexual males." *Journal of Sex Research*, no. 15 (1979): 306-315.
- Ilkcaracan, P., & Jolly, J. (2007). Gender and sexuality: Overview report. Brighton : University of Sussex Press.
- Jenks, R. J. "Nongays' perceptions of gays." *Annals of Sex Research*, no. 1 (1988): 139-150.
- Jones, W. H., Chernovetz, M. E., & Hansson, R. O. "The enigma of androgyny: Differential implications for males and females?" *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, no. 46 (1978): 298-313.
- Karniol, R., Gabay, R., Ochion, Y., & Harari, Y. "Is gender or gender-role orientation a better predictor of empathy in adolescent?" *Sex Role*, no. 39 (1998): 45-59.
- Kelly, J. A., & Worell, J. "New formulations of sex roles and androgyny: A critical review." *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, no. 45(1977): 1101-1115.
- Kort , J. Cass model of gay & lesbian identity formation [Online]. Assessed 23 November 2009.
Available from <http://www.joekort.com/PDF/cassmodelofidentityformation2.pdf>
- Lamke, L. K. "Adjustment and sex-role orientation in adolescence." *Journal of Youth and Adolescence*, no. 11 (1982): 247-259.
- Markstrom-Adams, C. "Androgyny and its relation to adolescent psychological well-being: A review of the literature." *Sex Roles*, no. 21 (1989): 325-340.
- O'Conner, K., Mann, D. W., & Bardwick, J. M. "Androgyny and self-esteem in the upper-middle class: A replication of Spence." *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, no. 46 (1978): 1168-1169.

- Rosenbaum, M. B. "Psychology of Marriage." *Journal of Sex & Marital Therapy*, no. 17 (1991): 24-36.
- Sandfort, T. G. "Sexual orientation and gender: Stereotypes and beyond." *Archives of Sexual Behavior*, no. 34 (2005): 595–611.
- Savin-Williams, R. C. "Verbal and physical abuse as stressors in the lives of lesbian, gay male, and bisexual youths: Associations with school problems, running away, substance abuse, prostitution, and suicide." *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, no. 62 (1994): 261-269.
- Skoe, E. E., Cumberland, A., Eisenberg, N., Hansen, K., & Perry J. "The influences of sex and gender-role identity on moral cognition and prosocial personality traits." *Sex Roles*, no. 46 (2002): 9-10.
- Skoe, E. E. "Sex role orientation and its relationship to the development of identity and moral thought." *Scandinavian Journal of Psychology*, no. 36 (1995): 235-245.
- Sochting, I., Skoe, E. E., & Marcia, J.E. "Care-oriented moral reasoning and pro-social behavior: A question of gender or sex role orientation." *Sex Role*, no. 31 (1994): 131-147.
- Spence, J. T., Helmreich, R., & Stapp, J. "Ratings of self and peers on sex role attributes and their relation to self-esteem and conception of masculinity and femininity." *Journal of Personality and Social Psychology*, no. 32 (1975): 29-39.
- Stephan, W. G. "Parental relationships and early social experiences of activist male homosexuals and male heterosexuals." *Journal of Abnormal Psychology*, no. 82 (1973): 506-513.
- Whitney, B. E., Jr. "Gender-role variable and attitudes toward homosexuality." *Sex Roles*, no. 45(11-12) (2001): 691-721.
- Whitney, B.E., Jr. "Right-wing authoritarianism, social dominance orientation, and prejudice." *Journal of Personality and Social Psychology*, no. 77 (1999): 126-134.
- Whitney, B. E., Jr. "The relationship of heterosexuals' attributions for the causes of homosexuality to attitudes toward lesbians and gay men." *Personality and Social Psychology Bulletin*, no. 16 (1990): 369-377.
- Whitney, B. E., Jr. "Gender-role variables and attitudes toward homosexuality." *Sex Role*, no. 45 (2002): 691-721.
- Wiggins, J. S., & Holzmuller, A. "Psychological androgyny and interpersonal behavior" *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, no. 46 (1978): 40-52.
- Yang, A. S. "Attitudes toward homosexuality." *Public Opinion Quarterly*, no. 61 (1997): 477–507.
- Zoccali et al. "Gender role identity in a sample of Italian male homosexuals". *Journal of Homosexuality*, no. 55(2) (2008): 265-273.